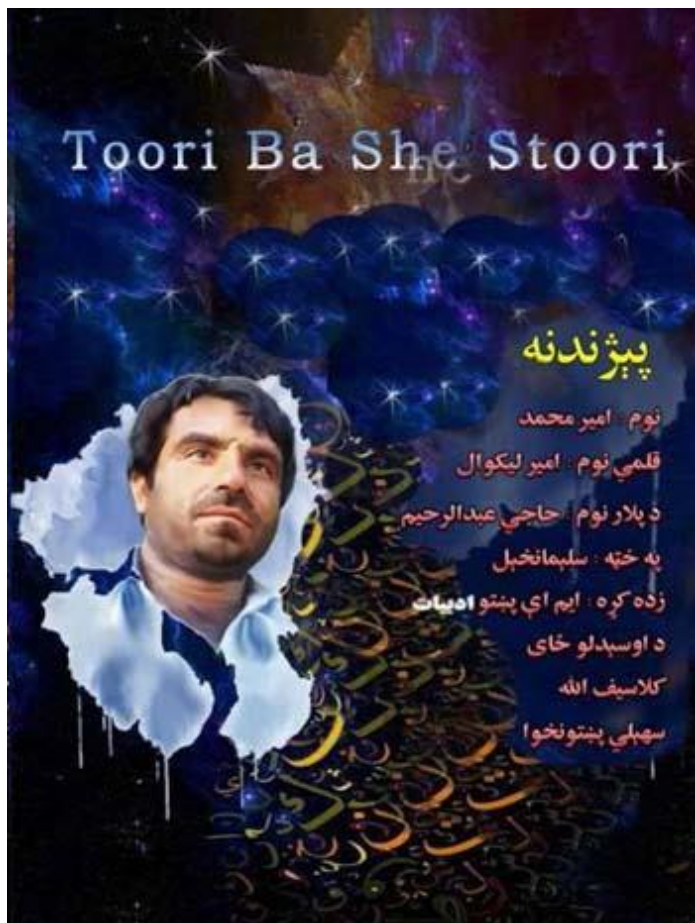

Ketabton.com

توري به شي ستوري * ليکوال
امير ليکوال

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د الی

گمران او
قدرمن عبدالقادر
مجرم ته ، چې د
خپلې ژبې خدمت یې
پر خان فرض گنلی
دی . . او تل یې د
ژبې خدمت کړی دی

(امیرلیکوال)

د کتاب

ش . . .

توري به شي ستوري ***** امير

ليکوال

دي، نوښکاره خبره ده چې
ځيني نظمونه او غزلونه به
داسې هم وي چې ستاسو د
ادبي ذوق په ټول به پوره
نه وي، خو داسې نظمونه او
غزلونه به هم په کې وي چې
ستاسو د ذوق مطابق به وي
، هغه نو بيا په تاسو
پورې اړه لري چې تاسو زما
له شاعرۍ سره څومره انصاف
کولای شئ ، که څه کموالی
يا زیاتوالی په کې وي ،
بخښنه به کوئ. ....

په اوسني
وخت کې په کتاب د سريزي
ليکل دود ختم شوی يا ډېر
کم شوی دی ، د هغه وجه دا
هم کېدای شي ، يو ښه نوم
لرونکي شاعر يو وخت راته
ويلي وو ، که په يو کتاب
کې ۳۰ داسې شعرونه وي چې
د لوستونکو توجه ځان ته
راگرځولی شي هغه کتاب
هېڅکله نه ناکامه کېږي
، اوس که د يو شاعر په
کتاب درې سريزي وليکل شي
، نو په دې سريزو کې به
هغه ۳۰ يا ۴۰ شعرونه هم

شامل وي ، په كومه چې
ټولگه بڼكلې وي ، نو هغه
په سرريزو كې وليكل شي ،
ډېر داسې خلك شته چې
سرريزه ولولي ، له سرريزه
څخه د شاعر شاعري سوچ ،
فكر او ټول كتاب ورته په
غوته شي ، او هغه مغزن
مغزن شعرونه هم ولولي ،
كوم چې سرريزه ليكونكي له
ټولگې څخه د بېلگې په
توگه راايسټلي وي ، ځيني
لوستونكي سرريزي ولولي نور
كتاب ويل پرېږدي .

هيله لرم چې تاسو
به دغه ټولگه ضرور لولئ
او هغه شعرونه په كې
ولټوى په كومه چې ټولگه
بڼايسټه او پسولداره ده

.....

منه

په درنښت

اميرليکوال کلاسیف الله

مننه او کور ودانی

د قدرمن عبدالقادر مجرم ، گران
ملگري مطيع الله تايان ، ملگري
همايون هېواد ، گران واجد تيري ،
بساغلي علي محمد سباوون ، بساغلي
اسدگدون ، بساغلي خان زمان
کاکړ ، عنایت اولسمل ، نقيب افغان ،
هېواد شپون ، محب محسن ، روزي خان
کاکړ او اعجاز خان د زړه له تله
مننه او کور ودانی کوم ، چې زه
يې کتاب چاپولو ته و هڅولم او
هم يې د کتاب د چاپ په چارو کې
زيار او مرسته راسره وکړه او
دا رنگه د نصيب خان سنگريار
، امان الله فايق ، جمال ناصر جمال ،
روزي خان شوق ، نسيم مندوخېل ،
عطاالله ، نصيب الله هڅانند ، ډاکټر
هرات ناصر ، رزاق پښتون ،
شکور وصال ، ديدار کاکړ ، صابر

روښان، دوست محمد ، رفيق کاکړ ،
زين الله رودوال ، محمد ايوب
الفتي، نعمت پينټر ، عطاالرحمان
عطايي ، عزيزالله کاکړ ، باز
محمدخوډيزئ، دانش پينټر ، باقي
کاکړ، احمد زېب ، عصمت امېد،
وکیل کرار، عبدالمتين کاکړ ،
دروېش کاکړ ، محمداسماعيل
گنډپور ، مصطفى داوړ، نوید داوړ،
اقبال جان ، محمد يونس ، سالم
کاکړ ، سمیع الدين ، احسان
پانيزئي، نورالله وطن دوست ، محمد
رسول دلپزير، صدام خان صدام
، سلام ناصر، شهيم کاکړ، حبيب الله
کاکړ ، عبېدمشال، رحمت دلشاد ،
ډاکټر شرفيق، اسحاق
کارگر، سرباز اڅکزيي،
ظفراقرار، سمیع شمشير، عزيزالله
کاکړ ، وسيم رضا
کاکاخېل، ازادخان ازاد او دهغه
ټولو ځوانانو ملگرو منډوي يم
، چې ما ته يې د دې کتاب په
هکله غوره مشورې راکړي دي.

په درناوي

اميرليکوال کلاسیف اللہ

مناجات

خدایا! زمور ورنہ کوخپ جوري
کری
دا رنگپ وپرانہ کوخپ جوري
کری
راولپ خالقہ د بنادی
ورخپ
تہ یپ کری ودانی کوخپ جوري
کری
راولپ روپنانه سهار
راولپ

هم يې کړې روښاني کوڅې جوړي
کړې

دغې توري شپې لره سبا
راکړه

دې خفه اولس لره خندا
راکړه

زېرى د الفت او خوشحالى
راکړه

مينه راکړه ژوند راکړه بقا
راکړه

روغ مې کړه په خپل قدرت رنځور
وجود

موره رنځ — — — — —
ب راکړه

و موخنده دغه خفه
زړونه

ته مي ڪړه په عشق ڪې مستانه
زړونه

وښييه د ښو سبق را
وښييه

هم مي ڪړه په مينه اموخته
زړونه

ستري يو له تورو تورو شپو
څخه

ښکلي ڪړه ژوندي ڪړه زمور مړه
زړونه

مور خود سپرلي ښکلا ونه
ليده

مور خو دلته هيڅ رڼا و نه
ليده

دلته خو ظلمونه تکليفونه
دي

مور دلته له چا وفا ونه
ليده

_____ (15) _____

واړه فریادونه فریادونه
دي
مور دلته خ ۵۰۰ مسکاونه
ليده
ج

مور وړانوو خپلې بنایسته
کوڅې
مور کرلې نا بنادي خپلې بڼه
کوڅې
مور خپله تباہ کرل بنایسته
کلي
مور کرلې په وینوآلوده
کوڅې
مور د خپلو ورونو مېندي بوري
کرې
مور په خپله کرلې هدېره
کوڅې

_____ (16) _____

دا توري تيارى خو سباؤن
غواري
دا مړه وجودونه خو ژوندون
غواري
شوق غواري خواني غواري مستي
غواري
کور غواري سيالي غواري سمون
غواري
دوى هم له هر چا سره دوستي
غواري
حق غواري ح... اب غواري تړون
غواري
د

ته د آزادى زېرى پر مور
وکره
ته د خپلواکى زېرى پر مور
وکره

راکړه ته له خپل سهاره روڼه
ورځ
ته خودسيالی زېری پر مور
وکړه

ته زمور ژوندون ته نوی رنگ
راکړه
ته دنېکمرغی زېری پر مور
وکړه

روغ مو کړې تازه مو کړې
رحمانه ته
ډېر یې مهربانه ،
مهربانه ته

هغه کړې راپېښه چې کې
خپر وي
هـره لاره مور ته کړې
روښانه ته

خدایا ! ستا دربار کې لیکوال خواست
کوي

_____ (18) _____

هره سخته کړې راته آسانه
ته

.....
19/10/1998

نعت

له خپله ځانه ناخبر يمه بې حده ورک يم
رهنمايي مې وکړه گرانه محمده ورک يم
په کومه لاره شم روان دلته بلا لاري
دي

کومه منزل ته درومي کومه ده بلده ورک يم
ياغي اروا يمه په کوم يوه کالبوت ننوزم
هغه له ما څخه او زه له خپل جسده ورک يم
په تورو شپو کې مي مزل دی سترگې ديد نه کوي
دومره ويبرېرمه چې وانه وړم په بده ورک يم

په تا نازېر مه له تا نه بغير هيڅ نه يم
زه
ستا شفاعت ستا قرابت غواړم احمده ورک يم

اوس که مجبوره يم، ستا د بدو زور
نه لرم
داسې هم نه ده، چې ارزښت نه لرم،
پور نه لرم

ډېر ارمانونه مې د زړه په هديره کې ښخ
کړل
اوس امېدونه د ژوندون په نړۍ نور نه
لرم

غربت و داسې انتها ته رسولی يم
اوس
که ضرورت مې شي پنځه روپۍ پر کور نه
لرم

وطن مې وران کړ کوم یوظلم دی چې
ومې نه کړ
بیا هم دعوه لرم چې داغ پر لمن تور
نه لرم

لاپې وهم چې ما ډیلی او اصفهان
نیولی
که رښتیا ووایم اوس هم زور د لاهور نه
لرم

لیکواله ! خود به په کې ژوند د
مسافر تېروم
په داسې کلي کې چې کور نه لرم گور
نه لرم

.....
02/04/2010

ښه دبدبه مې وه دا نن چې بې اثره
شومه
لکه چې زه د نظربازو له نظره
شومه

په چا مې ناز کاوه په چا چې به مې فخر
کاوه

ډېر نا امیده او محرومه یې له دره
شومه

فنکار سړی یمه په هر هنر او فن
پوهېږم

په شته هنر کې په دې ښار کې بې
هنره شومه

ځینې ملگرو په چل ول کې مبتلا کړم
داسې

چې چا ته خپل ومه هغوی ته بې باوره
شومه

ما ویل مینه قرباني غواړي هغه
ووویل

هم دغه مینه ده چې خلاص په کې له
سره شومه

رخصتېدم چې له یارانو ډېر مې
وژلو

ليکواله زه چې را روان له
پېښوره شومه

12/01/2007 حیات اباد پېښور

په پای کې هم رقیب ولاړ دی هم په سر کې
رقیب
خه لوبې وکړې د جانان په ویجاړ در کې
رقیب

غوټۍ یې وشلولې پانې یې زرې زرې
کړې
لاس اچولی دی په داسې شور او شر کې
رقیب

د خپلي مینې پټ رازونه ترېنه پټ کړم
څنگه ؟
دنه کور کې راته ناست دی هم په ور کې
رقیب

کومه بدله را څخه اخلي په دې ښه
پوهېږم

چې سوځوي مې په ژوندون په دې محشر کې
رقيب

سپينې کوترې نه په کوزه نه په بره
پرېږدي
تېز لکه بازدي په دې خپل وحشي نظر کې
رقيب

په هديره يې رابده کړه ودانه
مېنه
دی اخته شوی دی د شر په بد اثر کې
رقيب

اسمانه بڼه شو، چې رسوا شو هر چا
وېژنده
نن دې را وشړماؤه تا په کوز او بر کې
رقيب

نن يې حال دا دی چې وځگ ته هم
لاسونه وهي

_____ (24) _____

نن لاهو شوی دی په داسې سمندر کې
رقیب

لیکواله ! دومره بد یې وکړل چې
ثاني یې نشته
لکه چې نه لري زړگی په خپل ځیگر کې
رقیب

_____

05/01/2002

که د خدمت او د بقا له کاره وباسم
ځان
داسې به زه هم د هر چا له کاره
وباسم ځان

خه کامیابی به لاس ته رانه وړو، که داسې
وکړو
چې ته زما او زه دا ستا له کاره وباسم
ځان

چې مې د قام په ګټه نه وي، نه د دین،
نه دنیا
نو ولې هسې خامخا له کاره وباسم
ځان

زما بچی به مې سبا فرمان ته غاړه
نه ږدي
زرګیه نن که د بابا له کاره وباسم
ځان

لږ مجبوري لرم جانانه بې همته
نه یم
په بې وسۍ کې نن سبا له کاره وباسم
ځان

لیکواله! دا وارې بخښنه کوه، و
مې بخښنه

بیا سزاوار یمه که بیا له کاره وباسم
ځان

23/08/201

که د اغیارو د سجدو نه خپل تندی
وساتي
هغه سړی به خدای تر هر چا ګړندی
وساتي

د زړه په وینو به یو څو شعرونه داسې
لیکم
له مرګه پس چې مې په خلکو کې ژوندی
وساتي

چې یې په هر چا باندې وښکاري نو غاږي
ورته
زورور خلک لکه سپی داسې سړی
وساتي

چې يې باورنه وي په خپل قسمت او خپلو
متو
داسې وگړي په گوتميو کې غمی
وساتي

چې د لیکوال په خلاف یار هم د اغیار په
خوله شي
په داسې وخت کې به روغ څنګه خپل زړگی
وساتي

19/07/2011

دا مې يقين دی روغ ر مت او سلامت به
راخي
ځان به په خپله ملامت کړي ملامت به
راخي
ما به پخلا کړي ننوتې به مې کور ته
راشي
ورسره مله يو څو ملگري د مالت به
راخي

خېر دی که اوس يې دشمنان بده روزنه
کوي
يو وخت به پوه شي په دې لاره په عزت به
راځي
زمور خبرو ته به خامخا د پای ټکی
ردي
زمور جونگړو له قاصد د حکومت به
راځي
په دې دښتونو کې به بيا سپرلی گلان
وسپري
په دې وطن کي ښکلا گانې، د جنت
به راځي
بيا به د گران عبدالله مستې سندرې
اوري
د کندهار د ښار شوقيانو کې الفت به
راځي
دغه خواږه خواږه بېتونه او رنگين
نظمونه
ليکواله! ستا په شاعری کې برکت
به راځي

28/06/2009

امن را وستل په کار دي

گرانه په کلي کې دې حال څنگه دی؟
 د رقيبانو جوړ جنجال څنگه دی؟
 سپين ږيري اوس سره کنښنې او که نه؟
 خپلې شملې نېغې ساتي او که نه؟
 زلمي ملي اتن کوي او که نه؟
 ځني و ډول ته تاووي او که نه؟
 پېغلې گودر لره راځي او که نه؟
 منگي په لپو ډکوي او که نه؟
 لاسونه سره تمبل وهي او که نه؟
 زړونو کې مينه پاڅوي او که نه؟
 بنگري په لېچو شرنګوي او که نه؟
 هيلی اوبو لره راځي او که نه؟
 سپينې کوترې په سېل ځي او که نه؟
 ځوانان محفل تازه کوي او که نه؟
 مطرب تارونه ږغوي او که نه؟
 شهباز په گوتو نڅوي او که نه؟

ما اورېدلي دي چې اوس په كلي
توره بلا او سپين بنامار گډ شوی

نفرت نفرت دی بریادي جوړه ده
غم او ماتم دي بناړ په بناړ گډ شوی

پر هر هنر اوس پابندي ده هلته
ورکه د هر چا خوشحالي ده هلته

تر ټوپک لاندې زندگي ده هلته
هر څه لوټ شوي بریادي ده هلته

د ډېرو پېښې په زولنو تړلي
لاس د فنکار په ځنځيرو تړلي

د مطرب گوتو نه شهباز ورک دی
د محمود سترگو نه ایاز وک دی

حقيقت ورک دی هم مجاز ورک دی
په دې کوڅو کې ږغ د ساز ورک دی

ږغ د منگي ورک دی، ټپه ورکه ده
هر چا نه خپله ترانه ورکه ده

اوس د بارودو تور دودونه گرځي
ډېر وېرېدونکي اوازونه گرځي

څوک دي چې مور بربادوي لگيادي
مور په اورونو گډوي لگيا دي

زموږ د قام په بربادي لگيا دي
تا قتلوي ما قتلوي لگيا دي

په داسې وخت کې گرانه سوچ په کار دی
دبښمن مو څوک دی ځوانه سوچ په کار دی

کلي کې امن راوستل په کار دي
کلي کې هر څوک پوهول په کار دي

د بښامارانومخ نيول په کار دي
د مشرانو يو کېدل په کار دي

لويه ملي جرگه كول په كار دي مینه او امن راوستل په كار دي

يادونه : دغه نظم مې په كال ۲۰۰۷ كې په حیات اباد پېښور كې ليكلې
وو ، او په مياشتنۍ ليكوال مجله پېښور كې د فبروري د مياشتې ۲۰۰۸
گڼه كې خپور شوی هم وو .

زه چې دومره كمه شاعري كوم
بيا نو منظمه شاعري

كوم

شا وخوا حالاتو ته به

گورمه

دوی سره به سمه شاعري

كوم

اوبنكې د هرچاسترگوكې

ووینم

کله چې له غمه شاعري

کوم

خلک په آسانه پوهول

غواړم

څکه خو رقمه شاعري

کوم

خیال په کي دبحر او رموز

ساتم

تل داسې محکمه شاعري

کوم

زه لیکوال ښېگڼه د ولس

غواړم

زه په دغه تمه شاعري

کوم

18/09/2010

سره پېوند به مو خپل سر او بدن وي او که
نه؟

زمور خوارنو په نصیب به کفن وي او که
نه؟

دلته خو تا وينم همپش چې په غصه
غصه يې
ووايه جنگه! چې اخر به امن وي او که
نه؟

خومره بې ځايه قربانی زمور خپلوانو
ورکړې
له غمه لرې به زمور گران وطن وي او
که نه؟

هيڅ نه پوهيرم چې سپرلي کوم خوا ته کډه
وکره
په دې دنبتونوکې به بيا شين چمن وي
اوکه نه؟

_____ (35) _____

ليکواله اوس خو لا پوهان او اديبان
په کې شته
سبا به دلته څوک ملگري د فن وي او
که نه؟

28/11/199

هيڅوک خبر نه شو، رازونه پټ
شول
فايلونه بند شولو، کېسونه پټ
شول
په ددې تور مخي او بد بخته وخت
کې
روښان فکرونه، څراغونه پټ
شول
نه چا تپوس وکړ، نه څوک خبر
شول
بې له تصديقه ډېر لاشونونه
پټ شول

_____ (36) _____

وخت مې د يار جبين كړو داسې
گونجې
چې يې شينكي شينكي خالونه پت
شول

د خپلواكۍ پكې خبرې چې
وې
د هغو خلكو كتابونه پت
شول

ليكواله ! چېرته به يې اوس
لټوم
چې پسې تلمه هغه پلونه پت
شول

16/11/2011

خاونده بيا كړې څنگ په څنگ
ملگري
دا غبرتي د نام و ننگ
ملگري

مور د خوشال د نظريې
خلک يو
دوی دي له وخته د اورنگ
ملگري

د هر غماز مقابله به
کوو
خو به په وړاندې د غورځنگ
ملگري

بنکلي يې غواړو په کردار هر
کله
نه يو د چا د بنکلي رنگ
ملگري

امن ته هيڅوک هم نظر
نه کوي
دلته ډېر خلک دي د جنگ
ملگري

ليکواله ! اوس د جنگ
انداز بدل دی

پوه کړه په علم او فرهنگ
ملگري

20/08/1998

اوس به محفل بدلوم، يار بدلوم ، ځان
بدلوم
داسې وخت راغی خامخا به خپل زبان
بدلوم

سپينه خبره به د سپين او تور تر مخ
نه کوم
دا هم هنر دی چې له وخت سره بيان
بدلوم

چې تر منزله مي منزل وي بې خطره
ځکه
په يو او بل شکل کې اوسمه کاروان
بدلوم

_____ (39) _____

بې وفا نه يم خو د وخت د مجبوري له
لاسه
خپل فرشته جانان يوڅه وخت په شيطان
بدلوم

ليکواله اوس گاونډيان هم د
بلاگانو مله دي
ځکه خپل خور کلي پرېرډمه خپل مکان
بدلوم

اوس يې مور پېژنو چې زين د چا دی آس د چا
دی
توره د چا ده او د توري شاته لاس د
چا دی

دغه زمور د کلي پير خو دومره نه
پوهېده

_____ (40) _____

اوس پسې گرځم چې له ده سره تماس د
چا دی

دا چې زموږ په کور او کلي کي وړانی
جوړوي
دې ترهگر سره پاسپورټ د چا دی پاس د چا
دی

وخت به د هر څه نه پرده لري کړي بیا یې
گوره
چې حزب الله د چا ملگری دی حماس د
چا دی

الله خبر دی، چې بیا کومه منصوبه
جوړوي
لیکواله ! بیا په پورې کلي کې اجلاس
د چا دی

02/07/2006

په خپل لاس و ځان ته خپله اجل جوړ
کړي
څوک چې ځان له بې بنياده محل جوړ
کړي

زه چې يو دښمن له منځه څخه
يوسم
دوی زما بربادولو ته بل جوړ
کړي

ما وژل غواړي او ما له کلي
باسي
هره ورځ تور غمازان داسې چل جوړ
کړي

چې مدام په سرو اورونو کې
سوځېږي
څوک به هغه سوځېدلی کابل جوړ
کړي

_____ (42) _____

د لیکوال وړانځه دنیا به
شي ودانه
که ایمان له ځان سره کړي عمل جوړ
کړي

12/11/200

زرگيه رڼا بڼه ده خيال دې خام مه
جوړوه
له سپين روښان سهاره تورمانبام مه
جوړوه

زه تل ژوندی ژوندی يم، ما مرگ وژلی نه
شي
زما و مرگ ته هسې د چل دام مه
جوړوه

چې بار زغملی نه شي بنيادونه وي
کچه
د داسې ديوالونو پر سر بام مه
جوړوه

چي ستا خبرې نه مني ، تا په کاڼو
ولي
د داسې مقتديانو ځان امام مه
جوړوه

آينه که يې روښانه وي، خدای په کې ليدی
شې
گردونه د نفرت زړه کې مدام مه
جوړوه

ليکواله بخښل بڼه وي ، بدل مه
اخله هر کله
قاتل ته چل د مرگ د انتقام مه
جوړوه

12/01/1996

د مستو هيلو ارزوگانو سلسله ختمه
شوه
يو بل پړاؤ د ژوندون تېر شو، تماشه ختمه
شوه

په ژرغوني رغ يې وويل په مخه دې
بڼه

نور مو تر منځ د محبت هره رشته
ختمه شوه

نغمه خاموشه، سندرغاړي خوله گنډلي ناست
دي

سندره ورکه شوه په کلي کې تپه
ختمه شوه

څه خپل يادونه دې له ځانه سره يوسه
بس کړه

اوس دې زما په زړه اختيارختم، قبضه ختمه
شوه

شوگير وهلی يې چې خلک در خبر نه شي
نور

پاڅه لاليه سحرگاه ده توره شپه ختمه
شوه

ليکواله! نن چې رقيب تا ته
ننواتی راځي

دا هم دوکه ده داسې نه ده چې لانجه
ختمه شوه

19/01/2007

هغه چې ته پرې نازېدې څوک دي مل پاته
نه شو
زرگيه څه شو چې دې خپل گڼل خپل پاته
نه شو

په فريادونو مې خوله پورې کړه کرار نه
لرم
نور مې په زړه کې د غمونو زغمل پاته
نه شو

چې له بڼو نه يې ويشتلو غشي نېغ په
زړونو
نن يې ويشتل پروني ډول ويشتل پاته
نه شو

خه فريبجنو ورته ډېرې دسيسې جوړې
کړې
خو هغه چيرته په دوکه او په چل پاته
نه شو

ليکواله خه شو چې ويل يې نور به
نه بېلېرو؟
هغه ياران دي په لوظونو کامل پاته
نه شو

14/12/2000

ستاد راتلو په ارادو
پرېوتم
د گل په تمه پر اغزو
پرېوتم
نازکې بڼکل مې کړې په داسي چل
کې

_____ (47) _____

غبار شوم ستا پر انگو
پرېوتم

مرگ ته دې ورکړمه خبر دې
نه کړم

ژوندونه نن دې له اوږو
پرېوتم

بس بې اختيار ه شومه
ونړېدم

لکه پتنګ پر سرو لمبو
پرېوتم

پر مخکې ولوېدم ټوټې ټوټې
شوم

چې کله ستا له مړوندو
پرېوتم

ليکواله ورک شوم د جانان
له سترگو

چې زه يې کله له بڼو
پرېوتم

چې لوبې د سرونو کړي اکثر نه پاته
کېږي
که تاج وي که بې تاجه داسې سر نه پاته
کېږي

چې خلک يې خبر وي په هر چل او دام
پوهېږي
په دا رنگه بازار کې جادوگر نه پاته
کېږي

د بل د کلا ور که څوک په کاڼو باندې
ولي
د هغه چاهم خپل د کلا ور نه پاته
کېږي

که هر څومره زاری ورته کومه ده
مشکله
هغه هم خامخا ځي مازيگر، نه پاته
کېږي

چې عقل ورسره نه وي مدام دا رنگه
خلک

هر څو که زورور وي، زورور نه پاته
کيري

ليکواله په يوه خوله کې لري، چې څوک دوه
ژبې

د هغه چا په خوله دچا باور نه پاته
کيري

لکه غمجن چې په موسکا باندې خپل غم
پتوي

داسي مې يار په خپل مروند د سترگو نم
پتوي

مفاد پرست له مجبوری د ولس گټه
اخلي

د ضرورت په وخت په خونو کې غنم
پتوي

_____ (50) _____

نه پرې پوهېږم کوم مسلک دا اجازت
ورکوي
و جوماتونو ښوونځيو ته چې بم
پتوي

ناقصه مال په لويه بيه په چل ول
خرڅوي
سوداگران خلک عېبونه په قسم
پتوي

نن له لیکواله سره داسې سپکې
سپکې کېږي
څوک یې هنر قتلوي څوک ترېنه قلم
پتوي

۲۰۱۰/۲/۵

بې وخته قیامت

لا شپېلی کې په دوه

ځلې

اسرافیل پوکلي نه

دي

لا ژوندي دي

وجودونه

ترې اروا وتلي نه

دي

لا د دې نړۍ

وگړو

قيامت ليدلی نه

دی

لا اسمان کې ستوري

برېښي

له غرب لمر ختلی نه

دی

لا د ژوند له روغه

تنه

ژوندی سا وتلې نه

ده

لا خزان د

قیامتونو

دا نړۍ خپرلې نه

ده

لا سهار کې هیچا کله

تورې شپې لیدلې نه دي

لا دجال د چل په دام

کې

انسانان بند کړي نه دي

خو په مور باندې قیامت دی

ټول ودان کلي مو وران شو

د اورونو په لمبو کې

هر گلشن وسو خزان شو

دا بې وخته قیامتونه

پر مور راغلل خو خو واره

_____ (53) _____

کړاوونو، لورې ، تندې
له ژوندونه کړو بېزاره

نه شپلی د
اسرافیل ده
نه دجال را
پاڅېدلی
نه توبه ده بنده
شوې
نه له غریبه لمر
ختلی
ټول جهان کې
خوشحالي ده
ټول جهان باندي اختر
دی

په مور سره اورونه
اورې
او په مور باندې
محشر دی
خه بې وخته زمور
پر کلي
طوفان راغی قیامت
راغی
د عزت له ودان
کوره
عزت لاره ، ذلت
راغی
خو په هر یوه
قیامت کې
انسانان بې شمېره
مره شول
نه یې قبر، نه
نېبان شته

_____ (55) _____

چي څوک څه شواو څوک
څه شول؟

دا بې نخښې ، بې
نښانه

دا بې وخته
قيامتونه

زموږ ژوند يې را
تياره کړ

ټول يې مړه کړل
څراغونه

_____ 18/10/1998 کوټه

شه مې ورتنه وويل په زړه خبره نه
راځي
ولې مرور شو او په شه خبره نه
راځي

سوچ کې ورتنه زه ډېرې گيلې او مانې
وکړمه
مخامخ چې ورشم نو پر خوله خبره نه
راځي

هرځای کې کيسې به يې د امن خوشحالی
کېدې
ياره اوس له هغه ښاره ښه خبره نه
راځي

تل يې ويل روح او زړه مې دواړه در
بخښلي دي
هغه بې وفا اوس پر هغه خبره نه
راځي

خلک خو لیکو الهه محبت کې خپل سر
هم ور کړي
ستا بد بخته یار خو بس په نه خبره نه
راځي

۲۰۱۱/۰۹/۰۱

نه خيژي په ژوند کې د سړي
ارمان
هر څو که پوره شي، بيا هم وي
ارمان
گوره چې يې جوړ کړلو جنت
ځان ته
ونه ليد شدداد، وخور مرگي
ارمان
ډېر مې له خزان سره وخت
تېر کړلو
زړه کې مې هر وخت وي د سپرلي
ارمان

صبر شه مرگيه چې ژر را نه
شب
لا مي پوره نه دی په ځواني
ارمان

گل ځواني دې خاورې مه شه گل
ياره
و دې خپږي ستاپه زندگي
ارمان

خه چې کېږي ، و دي شي پروا
نشته
هسي دې لـيـکـو الـه
ژروي ارمان

06/06/2006 پېښور

چې تپت شوي وي له حد او له
معياره
له هغوی سره هيڅوک نه ځي
پر لاره

په سپرلي کې د خزان سپيره
موسمه
يار دې مانه، زه دې لرې کړم له
ياره
چې په بيه او سودا بڼه
پوهېدلو
هغه خلک خلکو وايستل له
بڼاره
په اختر کې هم ماتم او
غلبې وي
جنازې وځي له کلي او
دياره
ستاله لاسه ناوې کونډې، مېندې
بورې
رنگ دې ورک شه ، توره جنګه
گناهگاره
زه په خپل گريوان کې خپله څيره
وينم

ناصحان دې راته نه نيسي
هينداره

په سندرو مې ، زخمي زرگي تکور
کړه
اې ليکواله يو وار راشه
خدای د پاره

مانبام لا روغ وي خو شي ناگهانه مات په شپه
کې
زما له زړه سره مدام کېږي واردات په شپه
کې

راشه غمونه رانه لرې کړه، د خدای د
پاره
يو ځلې بيا را سره وکړه ملاقات په شپه
کې

فکر ته راغلو خو شعرونه خو بل نه دی
خراغ

چيرته قلم به لټوم چيرته دوات په شپه
کې

په ورځ مي ستړي انسانان زړه ته وسواس
اچوي
دغسې چل راسره بيا کوي جنات په شپه
کې

که دې ژړلي دي هم تا په کې خندلي
هم دي
دا به منې لیکواله دا وي کرامات په
شپه کې

۲۰۱۲/۰۴/۰۶

ما د ايمان په اوبو وللي مينه
ماله هر چا سره پاللي مينه

ما د دوستۍ لاسونه دوی ته ورکړل
وه د دوی زړونو کې نا ولې مينه

په هر حالت کې به زه تا يادوم
زما په زړه کې ستا سپېڅلې مينه

د انسانانو کړو او وړو ته گوره
چا وي ساتلې چا شړلې مينه

دوى د نفرت نفرت تخمونه کړي
دوى د وحشت په تبغ رېبلې مينه

بل ته زړه نه ورکوي مانه بغير
ليکواله! مايې ازمويلې
مينه

تر خوبه دغه بد رواج وي
دلته

تر خوبه دا د ټوپک راج وي
دلته

چې د ولس په ژبه نه
پوهېږي

_____ (63) _____

هم دهغه په سر به تاج وي
دلته

د امن نوم به تش په خوله
يادوو
بيابه هم جنگ د جنگ علاج وي
دلته

څوک چې د مينې په طلب
پسې وي
هغه سرى خوبه تاراج وي
دلته

ليکواله ! څوک شته چې
مې و خندوي ؟
که به مې تل خراب مزاج وي
دلته

_____ ۲۰۱۲/۵/۱۲ کلاسیف الله

چې مې زړگی رغېري کال به تېر شي

دغه دوران ستا د جمال به تېر

شي

سپړلی به راشي بيا به سيل

کوؤ

بلا دې واخلم پشکال به تېر

شي

عیسی به راشي د انصاف مېدان ته
دغه ظلمونه د دجال به تېر

شي

تل به هم نه وي دا ويرجن

وختونه

لر صبر وکړه دغه حال به

تېر شي

شي به نیمگړي ارمانونه

پاتې

ناکامه عمر پر لیکوال به

تېر شي

کلاسیف الله ۲۰۱۳/۱۲/۲۹

خبر دی که را مات دې کړو و زر خلک خبر نه
دي
اوس يې کړه ټکور تر بوره زر خلک خبر نه
دي

غرد دروازې د ځنځير وپېژنه
راغلمه
زر کوه را خلاص کړه د کور ور خلک خبر نه
دي

راشه په خپل منځ کې روغه وکړو، درېم څه
کوو
لا زما او ستا په دغه شر خلک خبر نه
دي

اوس خودیوالونه هم غورونه لري، چا وې
چې؟

_____ (66) _____

ستا د کور په حال باندې بهر خلک خبر نه
دي

دا چې يې تر تا نظر هر کله
اړولی دی
دا خودې لیکواله په هنر خلک
خبر نه دي

14/02/2014

وي چې ازاد ته يوه عام

خبره

هغسې نه وي د

غلام خبره

هغه يې هر کله تایدکوي،

چې

کېري زما د انتقام

خبره

چې په کې گټه وي زما د

ولس

کوم به دا رنگه مدام

خبره

تل د هغه مټا ملگری

یمه

چې پر ممبر کوي د قام

خبره

لیکواله زه

چې یې اغاز کوم، دوی

وي رسولې تر انجام

خبره

۲۰۱۳/۰۳/۰۳

که هرڅه اوږد شي که هر څومره جنگ دوام

ولري

قسم په خدای دی که دا ستا ارمان انجام
ولري

عجیبه نه ده محبت کې داسې کيږي
مدام
سپین پوستی یار که څوک ملگری سیاه فام
ولري

هغه سړی به په ژوند کله هم ناکامه
نه شي
چې ملا تړلي په خپل ځان پسې د قام
ولري

چې په دیدن باندي یې ماته کړم د عمر
تنده
دغه سپورمی دې تر سهاره خدای پر بام
ولري

د هر دښمن سترگې به سوځي بد به نه ور
گوري
که مشرانو ته خپل خلک احترام
ولري

ليکوال ته دومره روزي ورکړې پاکه ربه
چې بس
و چاته اړ نه وي، مړۍ سهار، ماښام
ولري

۲۰۱۳/۰۸/۱۲ کوټه

يوازې نه کېږي ژوندون په کې مل هم په کار
دی
چې تر منزله پورې تگ وي ، منزل هم په
کار دی

اوس و کردار ته خلک گوري او گفتار نه
مني
له نصيحته سره دلته عمل هم په
کار دی

منم چې ښه وي سادگي ، پاکې ساده
خبرې

خو له حالاتو سره څه نا څه چل هم په
کار دی

ښه وي چې وشي هر يو کار په سوچ او فکر
سره
خو توکل په دغه هکله کول هم په
کار دی

و ښه ژوندون ته که په زړه کې نيکي
هيلې لرو
ليکواله مور ته يو لار ښود او اتل هم
په کار دی

02/03/2014

له ډېرې ویرې يې ساتمه پټ په خول کې
ژوندون
گرانه کومه زه په دا رنگه ماحول کې
ژوندون
چي ارمانونه مې پوره شي هم تر هغه
وخته

زه درنه غوارمه خاونده په کچکول کې
ژوندون

چې د وحشي لېوۀ له دارو يې خوندي
وساتم
ما له مودو نه خوندي کړی دی په شپول کې
ژوندون

کله يوه پله درنه شي کله بله
پله
ډېر مې تللی دی له مرگ سره په تول کې
ژوندون

سپرلی به راشي زرغونې به کړې دا مړاوې
لښتې
بيا به پېداشي په رامبېل، چامبېل، غاټول کې
ژوندون

يوازې ته نه يې چې ژرې فریادونه
کوې
ليکواله زه هم تېرومه په تاتمول کې
ژوندون

19/11/2012

خامخا به اوس بدلپري دا
حالات

نه به وي زما هم د پخوا
حالات

څوک مبارزه کوي بدلون
غواړي

څوک بدلول غواړي په دعا
حالات

مه راځه يوڅه موده لا مه
راځه

سم نه دي د کلي نن سبا
حالات

هيڅ اندازه نه شم
لگولی چې

دومره غمزده کړل دلته چا
حالات

تېر به شي ليکواله
هيله من يمه
نه به وي بد مرغه تل زما
حالات

۲۰۱۲/۰۶/۱۰

گوره و کردار ته په قولونو باور مه
کوه
تل د بې وفا په قسمونو باور
مه کوه

وگوره اغزي دې پورې اورې تر زړه
ووتل
ما درته ويل چې په گلونو باور مه
کوه

نيمه شپه د يو او نيمه شپه وي د بل
غارې کې

ورک دې شي په داسې مړوندونو باور مه
کوه

خومره چې ظاهره دي باطن کې دومره
چېرته دي
اې ساده د ښکلو په رنگونو باور مه
کوه

هر خومره که سخت وي خو بنياد چې کله
نه لري
هيڅ کله په داسې دېوالونو باور مه
کوه

هر څه که دې زړه غواړي ليکو اله
هغه څه کوه
پرېرډه د هر چا په تهمتونو باور
مه کوه

۲۰۰۲/۰۴/۱۳

اوس د هر څه نه ځان رانغاړي
تښتي

_____ (75) _____

ټولې کوڅې یې شوې ويجاړي
تښتي

د ظالمانو له وحشته
څخه
هر څوک په چيغو چيغو ژاړي
تښتي

دا جنگ ځپلي به اوس چيرته
درومي
دغه له چانه مدد غواړي
تښتي

په محلونو هم اورونه
بل دي
د هر چا خوله کې وچې لاړي
تښتي

هيڅوک محفوظه په کې پاتې نه
شول

_____ (76) _____

هنرمندان او سندرغاړي

تښتې

_____ ۲۰۰۷/۰۵/۱۱ پېښور

چې زما اوښکې خڅېدلې او تا و نه

ژدل

زما سلگۍ دې اورېدلې او تا و نه

ژدل

اوس چې په تا راغلو هغه وخت به در ياد شي

ضرور

چې زموږ کډې بارېدلې او تا و نه

ژدل

زه چې په وير باندې اخته ومه تا هيڅ

ونکړل

گرانه لاليه ما ليدلې او تا و

نه ژدل

افسوس په دې کوم په غم زما شریک نه
شولې
د رقیب خوا کې نخیدلې او تا ونه
ژدل

لیکو اله! یا خوپه زړه سخت یې او یا راز
دی په کې
کله چې ما نه بېلېدلې او تا
ونه ژدل

۲۰۰۹/۰۵/۰۲ کلا سیف الله

په ربابونو پابندي ده په تمبل
پابندي
څوک دې نه وایي ترنم کې په غزل
پابندي
څاروان به اوس داوښ له غاړې جرسونه
باسي
په شرنګا شرنګ هم لګېدلې ده دا ځل
پابندي

اظهار د مينې به کولی نه شو خپل
دلبر ته
تر څو به دلته وي هم داسې مسلسل
پابندي

دلته خو هر سړی يو بل ته سپکې سپورې
وايي
لا خو تر اوسه پورې نشته پر ښکښل
پابندي

ځکه له هر چا څخه پټ په توره شپه کې
در ځم
ستاسو کوڅه کې ده په ما رنگه پاگل
پابندي

د خپلو خلکو حمايت پرېرده
ليکواله گڼې
ستا په قلم به ولگېږي دلته تل
پابندي

01/09/2008

ورکه شوې نغمه ...

دا د تارونو
ريږدېدلې ژبه
د زرگي خوښ خواږه خواږه غږونه

د دې تارونو له
ږغونو سره
چې به شول پورته
مېړني ږغونه
زړونو سينو کې به
ټوپونه وهل
چې به په هې شول غرخني
ږغونه

***** *

چې له تارو به زمزمه
پورته شوه
ورسره سمه به ناره
پورته شوه
چې څنگه ساز ؤ، هم لنډې داسې
وي
د هر چا زړه کې به جذبه پورته
شوه

خوانان به وړاندې شول محفل به تود
شو

چا به مېرونه او
غازيان ستايـلو
ډېر به خوشحاله شو سپين رېري له
دوى

چې چا به خپل خپل مشران
ستايـلو

***** *

په دې خوانانو کې به داسې
هم ؤ
چې به يې خال او يا پېزوان
ستايـلو

چا به د مينې
صفتونـه کـول
چا به کې ورين مخ د جانان
ستايـلو

***** *

دغه يـوازې
عـجيبـه نـغمـه وه
چې بې له ډوله او بې
تـاله به وه
خو پـه سـري بـه ډـېـره
بـه لـگـېـده

ډکه له خوند او
له کماله به وه

نغمې به سم ورسره
چيغه کرله
چې به شول پورته فريادي
رغونه
له هره تاره
به ژړا وتله
چې به په وير شول
ارماني رغونه

***** *

د چيغکبانې لاس به
وريږدېده
چې سندرغاړي به لنډې
ويلې
له غبرگو سترگو به يې اوبښکې
راغلي
چې يې غمجنې
کاکړې ويلې

***** *

دومره اثر به په
تارونو کې و

چي ور سره به
اورپيدونڪو ٿيل
ريڊرڊل زرونه د تارونو
په شان
محفل ڪي ٿول گونڪونڪو
ٿيل

خو ڊپر افسوس چي نن هم هغه نغمه
زمور په خيال د
اورپدلو نه ده
مور د پرديو
تيراني خوشوو
لنڀي ٿپه مو د
ويلاو نه ده

د اپريل دويمه ۲۰۰۶ حيات اباد پيشور

واک د خپل وجود په سلطنت
راکړه
کلکه اراده او ټینگ همت
راکړه

و مې باسه زړه نه د شیطان
وجود
بنکلی مقدسه شرافت
راکړه

مینه دې وي شوق دې وي مستي
خوهم
دې سره احساس د بنکلي نیت
راکړه

وي چې د غریب ولس په
غم خفه
دا رنگه لارښود د قیادت
راکړه

_____ (84) _____

سم چې کړم بې لارې ټول په لار
د ژوند
داسې دبدبه او کرامت
راکړه

وي چې د جنت په شان د امن
ژوند
ما لیکوال ته دلته هم
جنت راکړه

12/06/2001

د تيارې د کلي خلک روڼ سهار په کاپو
ولي
مړه کوي بل خراغونه هر سنگار په کاپو
ولي

دوی زما خوشال محفل ته تور غمونه راوړي
راشي
هم دلبر په کاپو ولي هم دلدار په کاپو
ولي

ورانوي ودانه زړونه، نړوي د ژوندون
خلي
گل بدن په کاڼو ولي، گلنگار په کاڼو
ولي

زموږ هرې کاميابۍ ته د نفرت په نظر
گوري
زموږ فن په کاڼو ولي هم فنکار په کاڼو
ولي

له خدمت نه به وانخلم زه لیکوال ستړي
لاسونه
که مې سر په کاڼو ولي، که مې لار په کاڼو
ولي

22/06/1999

په وینو سره شوه دینایست او د گلانو
مخکه

_____ (86) _____

نن په ولکه کې ده د تورو بلاگانو
مخکه

ور سره مله دي زورور ځکه بې وسه
يمه
څنگه ازاده کړمه زه له غاصبانو
مخکه

نن د ډالرو قدر کېږي خپلوان نه کوي
شوک
ده قيمتي تر مور و پلار، هم تر بچيانو
مخکه

تاسو افضله مخلوقات ياست، تاسو عقل
لرئ
بيا ولې نه ژغورئ له ظلمه ، انسانانو
مخکه؟

په شريعت کې څنگه حکم دی دچا کېدی
شي
بخښنه غواړمه د چا ده ، ملایانو مخکه
؟

ليکوال د شرعې د انصاف هم د قانون
له لارې
بیرته گټمه زه د خپلو باباگانو
مخکه

لکه واړه واړه سیندونه سمندر ته
راځي
داسي غمونه د دنيا مې د زړه سر ته
راځي

خدایا په لنډو ورځو شپوکې داسې وخت
راولې
چي د کابل خلک په لوی زړه پېښور ته
راځي

یتیم بچی په دغه هیله هره شپه
ویدوي
مورکی یې وایي چې بابک به دې اختر ته
راځي

يو وارې زه ور وځم مورې ما را غبرگه نه
کړې
زما مين ، زما ملنگ مې د کور ور ته
راځي

ليکواله مور ودانوو ټولې
ويجاړې لارې
پرهړځوان ښغ کوو که څوک و دې اثر ته
راځي

18/02/2011 اسلام آ

تا به ساتل پټ له ما نه ، ما کوڅه کې
وليدل
نن مي ياره ډېر څه ډېر څه ستا کوڅه کې
وليدل

بيايې خوارمجنون ويشتو لاسونوکې يې
کاني و

داسې شه کسان مې د ليلا کوڅه کې
وليدل

څوک چې به زما په غم خوشاله ؤ مدام
دلته
بڼه شونن مې هغه په ژړا کوڅه کې
وليدل

کومه تماشه ده چې دا ستاله کوره نه
گرځي
ستا هغه شړلي خو مې بيا کوڅه کې
وليدل

معاف يې کړم، زارۍ کوي ليکواله، که
سزاور کړم؟
دوی مې رنګېدلي لاس رسوا کوڅه کې
وليدل
30/09/2001

ماضي مې تېره شوه په جنگ کې روان حال په جنگ
کې
لا به تر څو پورې تېرېږي هر يو کال په جنگ
کې

وريندارې کونډه، ورور دې مې، کور خودې خپله وران کړ
په څه نازېږې، تا نو کوم وکړ، کمال په جنگ
کې؟

سرونه غوڅ شول بې عزته شو په مړينې
مړي
زمور د خاورې خو پېدا نه شو مثال په
جنگ کې

نور را په برخه کې د ژوند د خوشالی
وختونه
ته مې خوندي وساتې خدايا استقلال په جنگ
کې

دغه کمزوري زورور شولو د چا په
مرسته
دغه نېستمن څنگه شو دومره مالا مال په
جنگ کې

د سوکالی او د روښانه سباوون د
پاره
په سرو لمبو کې به همت کوي لیکوال په
جنگ کې

17/05/2003

زما د ژوند ټول ثوابونه په وبال بدل
شو

پرونی ښه نېکمرغه وخت مې په بدحال
بدل شو

نن یې په هرڅه کې دوران دومره بدلون
راوستی

سترگي بدلې، ژبه بله ، هم یې شال
بدل شو

سره اننگي یې د هجران بادونو تور
واړول

ورسره سم یې د لنډۍ زڼې شین خال
بدل شو

سپینه څېره یې اوس دخاورو غوندې خړه
ښکاري

د خړ خزان له سپېره باده يې جمال
بدل شو

په سورکو شونډو يې هغسې تبسم نه
وينم

د زندگۍ هر يوارمان يې په زوال بدل
شو

تېر کال يې داسي اداگانې او نازونه
نه ؤ

را معلومېري عادتونه يې سر کال
بدل شو

ورله سزا ورکړئ ملگرو بيا يې و نه
بخښئ

که چيرته دا حساسه فکر د لیکوال
بدل شو

01/01/2001 بوستان

چې دغوبښتنې د خپل حق مې ترې اغاز
کړی دی

هغو زموږ هر يو بيان نظرانداز
کړی دی

چې يې هر وخت ستاپايکوبي ستاستحصال کړی
دی

نن دې په هغه چا باور په کوم جواز
کړی دی

زما وژلو له راځي چې لاره ته ور
بنيې

تا خو هر وخت مدد زما د هر غماز
کړی دی

اوس مې منې چې ستا له سيله سره سم
راغلمه

په پرې وزرو مې له تا سره پرواز
کړی دی

په ښوونځي کې يو یتيم و خپل استاد ته
ويل

غښتلی زه يم د ملک پر زوی دې ناز
کړی دی

_____ (94) _____

راستنبدي نه شم ليکواله ته
راځه را پسې
ما د منزل په لور سفر دور و دراز
کړی دی

08/07/2014

در ته مجبور یمه په تا باندې یو کار
باسمه
رقيبہ تا سره به خامخا اوس لار
باسمه

را ځروم به دې په غاړه د څپلیو
امبل
دا ستا له غاړې به د سرو گلونو هار
باسمه

کله هېریري په اسانه په ځان زور به
کوم

د يار يادونه به له زړه کرار کرار
باسمه

د ليوني جانان ريښې ريښې گريوان
گنډمه
ځکه اخته يمه ترستن د زلفو تار
باسمه

د سرو لېوانو او پړانگانو تور ځنگل له
منځه
ليکواله څنگه به ترې روغ او جوړ ناتار
باسمه

اوس به څوک لاس راکړي او څوک به مددگار شي
زما
چې را پخلا کړي مرور او بيرته يار شي
زما

خالقه داسې د رحمت باران را وروې

چې مې خزان وهلی ژوند بېرته بهار
شي زما

که مې له تاسره وفا ونه کړه گرانه
ياره
ټوټې ټوټې دې شم گړپوان دې تار په تار
شي زما

يو ځل به خامخا زما اخر ديدن ته
راځي
که د پښو پلونه مې ثابت پاتې په لار
شي زما

چې مسافر يار ته شي ياد د کندهار
يادونه
دا انگي مې دې په شان د سره انار
شي زما

ليکواله دغه تورې شپې خو به
ختميري ضرور
د ژوند په لاره به ملگری سپين سهار
شي زما

24/04/2009

په دې خاموشه معاشره کې يو اواز په کار دی
چې زړونه ولېږوي دا رنگه اغاز په کار
دی

دغه جومات به د ولس وي د بل چا
به نه وي
په ممبر ناست سرې له ماسره همراز په کار
دی

کلي په کلي بندارونه ، سندرغاړي ډېر
کړئ
دلته اتن پکار دی، ډول پکار دی سازپه کار دی

دغه ناسور له دغه کلي نه شړل
غواړي بس
اوس وخت راغلی دی علاج دهرغماز په کار دی
نور ماشومانو ته په ډب باندې ادب نه
بنيو
دوی ته سبق د دوی په ژبه کې هم ناز په کار
دی

لیکواله زه له حکومت څخه ایوارډ
نه غواړم
ما ته د خپل ولس د مینې ډک اعزاز په کار دی
.....
25/03/2014

ما وېل له پوهنتونه به د کار سړی را
وځي
خبر نه وم له دغه ځای نه مار سړی را
وځي
ترڅو چې ناپوهي وي په دې خلکو کې
موجوده
په خدای که د خپل حق دپاره خوار سړی راوځي
د هغه چا یاري راته په خدای مشکله ښکاري
چې دی دننه ناست وي پیره دار سړی
راوځي
په دغه کلې خدای خبر څه رنځ دی
لگېدلی

چې روغ ورلره ورشې ترې بیمار سړی را
وځي

جادو دی که څه بله کرشمه ده په دې سړای
کې
مخلص شي ور دننه، خو خوددار سړی را وځي

له سپینو څراغونو تورو زړونو که شي ستړی
لیکواله نو په کار ده چې تر ښار سړی
راوځي

خومره تنها شوې یو انسان لاسونه نه درکوي
نن له قسمت سره دوران لاسونه نه درکوي
تا به ویل دوی به کول چي هرڅه هرڅه
ستا و
نن چې بې څه شوې خپل خپلوان لاسونه نه درکوي
د مفاداتو دنیاگی ده ، د مفادو وخت
دی
چې یې مفاد نه وي یاران لاسونه نه
درکوي

تا به یې هر فرمان ته غاړه ږده چې دوی
به ویل
نن هغه پیر او هغه خان لاسونه نه در
کوي
د بې وسۍ په دریا ب ډوب یې را وتلی نه
شې
دا لامبوزن ښکلی جانان لاسونه نه
درکوي

یو وخت خو ته هم د ملگرو د محفل
څراغ وې
اوس چې دې وینم خپل دوستان لاسونه نه
درکوي

خدای دې سپرلی کړه اې لیکواله چې تازه یې
هر وخت
رب دې و تا ته د خزان لاسونه نه
درکوي

.....
05/10/1996

راشئ چې دا ځل لاره بدله
کړو

لږ د خپل منزل لاره بدله
کړو

پوه نه کړو په ځان خپل لباسي
دوستان

داسي په چل ول لاره بدله
کړو

سترگې له قاتل دښمن نه
وباسو

لږ يې د اجل لاره بدله
کړو

مست رقيب موبيا په کلي را
نشي

راشي نن يې تل لاره بدله
کړو

سمه د نېکۍ لار به ور
وښيو

مور به د هر غل لاره
بدله کړو

_____ (102) _____

ای لیکواله ! راشه سره
یو شو ټول
خان سره د مل لاره بدله
کړو

12/06/2006

چې یې چې له خپلې لارې خپل
قدم شي
نو به څنگه د منزل په لوري
سم شي
که د خپل ولس په گټه تمام
نه شي
درې وړې دې زمـا لاس او
قلم شي
خو خو ځله مې لیدلي داسې
خلک
څوک چې کمه د بل غواړي خپله کم
شي

کامیابی دهغو خلکو وي په
برخه
چې په خپله عقیده باندې محکم
شي

چې د قام او د ملت په غم
غمجن وي
داسې څوک تل په نړۍ کې محترم
شي

اې لیکواله خدای دې داسې رتبه
درکړي
چې اشعار دې د قام زخم له
مرهم شي

13.08.2000

مادې دنظر تماشه ونه
کړه
تاد مازیگرتماشه ونه
کړه

نه پوهېده څوک زما په فن
ځکه

ماد خپل هنر تماشه ونه
کړه

شنه خالونه، سور سالو دې څه
کوې؟

يار دې په گودر تماشه ونه
کړه

مور يې په هر چل او دام پوهيږو
اوس

ځکه جادوگر تماشه ونه
کړه

وري مې قلنډره په مستۍ دى
(که)

تا په سمندر تماشه ونه
کړه)

يو ځلې يې گورم په اخلاص
سړی

باسمه له لاسه د خپل
لاس سړی

کرکه او حسد چې ور سره
وي تل
باسي له ايمان څخه وسواس
سړی

گټه چې يې خوار ولس ته نه
رسي
عام خلک يې څه کړي داسي خاص
سړی

دا عجب دستور د زمانې
گوره
کوز باندې حکمونه کوي پاس
سړی

_____ (106) _____

نه راځي شعور په خپله نه
راځي
ځان کې که پیدا نه کړي احساس
سړی

اوس په چاپسې شم د چالاس
ټينگ کړم
نه لرم ليکواله د
تماس سړی

12/11/2003

مورنی ژبه

د فبروري یوويشتمه د مورنیو
ژبو نړی واله ورځ

مورنی ژبه ، زما

گرانه ژبه

ساده ساده، بنایسته روانه ژبه
نرمة پسته، خوږه خوږه ژبه ده

ده په ويلو كي اسانه
ژبه

*****

لري تاريخ دا له زرگونو
كلو

دا د باتورو پښتنو ژبه
ده

بښېگڼه ، پت ، مينه، وفالري دا
په تول درنه زما پښتو ژبه ده
○

په بايزيد روښان ، روښانه
ژبه

په خوشحال خان بابا ودانه ژبه
د ميرزا خان انصاري زړه ته نژدې
په دولت خان لوانې گرانه

رحمان بابا ورلره ورکړو بنايست
کرله حميد ماشو خپل خوانه ژبه
خه ثاني نه لري په هند او
تخار

ده د امير کروړ
روانه ژبه

.....
دا د ملالي د غېرت چيغه
ده

دا د ميرويس او احمدشاه ژبه ده
دا مي د ميني او احساس ژبه

ده

دغه د لويې پښتونخوا ژبه

ده

لرو پښتو خو يو وحدت نه لرو
د غلامانو په شان ژوند تېر

وو

په دې مالداره جنتي وطن

کې

د دوزخيانو په شان ژوند تېر وو
قام چې غلام شي، نو هر څه غلام شي
ژبه غلامه شي، تاريخ غلام

شي

څوک يې تاريخ څوک يې کلتور

ورانوي

اديب غلام شي، هم مورخ غلام شي
له خپلې ژبې نا خبر شي

خلک

د بل په ژبه او کلتور

نازېري

خپلوان يې هېر شي مشران د وطن
په بل اتل په بل جمهور نازېري

خو ډېر افسوس کومه گراني پښتو
چي ستا صفت په پردۍ ژبه کوم
دلته څوک ستا په ټکو نه پوهېږي
ستا وکالت په پردۍ ژبه

کوم

.....

که هر څه زه دلته مجبور یم د وخت
خو ستا له مینې صبرېدلۍ نه شم
په تا به دلته خبرومه

خلک

هسي خاموش پاتې کېدلۍ نه شم
هغه کاروان سره ملگری یم

زه

چي قام مې سيال غواړي تا سياله غواړي
د نورو سيالو خلکو ژبو

سره

دا ستا ويونکي باکماله

غواړی

چي قام مو سيال شي بيا به هر څه سيال شي
ژبه به سياله شي، تاريخ به سيال شي
امام به سيال وي، هم معلم به سيال وي

اديب به سيال شي، هم مورخ به سيال شي

۲۱ فبروري ۲۰۰۴

کله چې خبره ځينې وړانه شي روانه
شي
هم په دغه لړڅه پرېشانه شي
روانه شي
کله چې ناڅاپه ورته وگورم له
شرمه دا
مخ پټ کړي په لپو سرگردانه شي روانه
شي

دلته چپ تېرېري اشارې کوي په مرو
سترگو
ونيسي قدم شنه له خندانه شي روانه
شي

ټول وجود مي رپي زلزله را باندې را
ولي
دغه کيفيت ته مي چرانه شي
روانه شي

راشي ملاقات لره او وخت چپ د خبرو
شي
بېرته په وعده باندې پنبېمانه شي روانه
شي

راشي چپ رقيب نومخ په بله ځينې
واړوي
ځکه په لیکوال نوره هم گرانه شي
روانه شي

02/03/2014

جادوگران کوي لگيا دي جادوگرې
لوبې
د کلي منځ کې يې شروع کړلې کافرې
لوبې
اوس که دي زده ده او که نه خو دغه لوبه
به کړې
کنې په زور دې گډوي په دې ظاهرې
لوبې
مقابله يې تش په کابو او لرگيو نه
شي
داد بارودو په زور کېږي زورې
لوبې
خه شو اتڼ، نېزه بازي او د ځوانانو
مجلس
محرومه کړي يو رقيب له خپلې هرې
لوبې
اوس به له دغو لوبو څنگه ځان ساتو
ملگرو

چې په کوڅه کوڅه کې کېږي ستمگرې
لوبې

لیکواله ورکه خوشحالي شوه له
وحشت او ویرې
اوس د بامونو په سر نه کوي کوترې
لوبې

08/11/2006

ترینه بچ دې ستا گریوان او ستا امپل
شي
په مرمیو دې زما سینه
غلبیل شي

زه خو وایم چې مدام به
راسره وي
خود غم په وخت ملگري رانه
بېل شي

_____ (114) _____

د هغه څراغ په شان زما
قسمت هم
د وصال په شپه په ده کې ختم
تېل شي

راته وايي مبارک شه مور ازاد
شو
چې رانوې کله مياشته د
اپرېل شي

شاعري هم عجيبه شى ده
ليکواله !
ډېر سر لوري شاعران هم په کې
بنکېل شي

.....
01/04/2014

دا چې له تاسره په څنگ
روان دی
زماله دغه سره جنگ
روان دی

ستا سخاوت راته مالوم شو
اشنا
نهر له كلي دې ملنگ روان
دی

خالقه ته يې په خپر
ورسوې
يار مې په لاره د گړنگ روان
دی

بې وخته مړه شوله ډيوه د
محفل
ستي وجود تربنه پتنگ روان
دی

ديو ظالم د جبر، زور له
لاسه
بيا يو یتيم په وينو رنگ روان
دی

که خدای کول دلته به امن
راحي

_____ (116) _____

ليکواله دلته يو غورځنگ روان
دی

_____ ۲۰۱/۰۲/۱۲

نور ځينې وځمه پرېږدمه خپل ديار له
ويرې
د بلا گانو له وحشته رېږدي ښار له
ويرې

دلته چې راشي باندې ډزې کېږي ښې
پوهيرې
زانې يوه يوه شي، مات کړي خپل قطار له
ويرې

تر خو چې پت ساتي رازونه هم تر هغه
پورې
زما زړگی به وي دغسې نا کرار له
ويرې

_____ (117) _____

د وخت حاکم دي لگولي بنديزونه پر
خوله
خه وکړم نه شمه کولی خپل اظهار له
ویرې

خاونده زړه مې کړې روښانه چې مې
ژوندروښان شي
باداره وساتې لیکوال د هر بادار له
ویرې

نه یې پرېږدي دلته په کراره د جناب
خلک
خو پورې به وي له خپله ژونده په عذاب
خلک

دلته جهالت منگولې ټینګي ښخې کړې
دي
دلته علم نشته، دلته نه لولي کتاب
خلک

ډېر دې بې گناه د مرگ په لاره باندې
سم کړلو
غواړي به اخر درنه د سرو وینو حساب
خلک

گوره د مرگونو سودا گرو لوبه گرمه
کړه
خو پورې به وي په دې لمبوکې پېچ وتاب
خلک

وخت دی بدلېدونکی تل به داسې تماشې نه
وي
ستا رنگه درياب خلک مې وليدل کرياب
خلک

دغه ځپل شوي به يو موټی شي ليکواله
ټول
دغه مې يقين دی راولي به انقلاب
خلک

دغه عمل به دوی ته خپله یو وخت ټک
ورکوي

چې د زامنو په لاسونو کې ټوپک
ورکوي

نن یوې پېغلي مشر ورور ته ویل گرانه
لالا!

چي زما خوښ نه دی هغه ته مې بابک
ورکوي

دننگ پکاراوس درست پښتون خوشحاله یونه
ښکاري*

خوک کندهار سپاري و بل ته،خوک اټک ورکوي

یو څه چوپړ به تا د دوی هم وي
ضرور وهلی

خوک دي چې چالره په مفتی کې کومک
ورکوي

بې غمه خلک یې لیکواله په درد
څه پوهېږي

چي پرې تېر شوی وي غم هغه ته درک
ورکوي

.....
.....
* درست پښتون له کندهاره تر اټکه
سره یو د ننگ پکار پټ او اشکار

خوشال بابا

زما په زړه کې چې روان دی مسلسل
بغاوت
تر هغه ټولو خطرناکه دی دا ځل
بغاوت
ځکه زما د زړه ماشومې غوټې گل نه
کوي
اخته په جنگ یم له خزان سره مې تل
بغاوت
ځکه مې نه خوښېږي ژوند د غلامۍ
ملګرو
دی له ازله مې له وینې سره مل
بغاوت
اوس به رقیب رانه ځان خلاص نه کړي په خواست او
زاری

_____ (121) _____

پرونی نه یم نن مې هر څه کړل بدل
بغاوت

په دې وگړو کې به خامخا بدلون
راولي
خپروي دلته دغه ستا هر يو غزل
بغاوت

دا رقيبېان دې ځکه نه پرېږدي په سمه
لاره
ليکو اله! دوی ته ښکاري ستا هر يو عمل
بغاوت

_____ ۲۰۱۳/۱۰/۱۸

چې يې اوږده شي تر خپل ذات
لاسونه
د هغو خلکو دې شي مات
لاسونه

_____ (122) _____

که مې له تاسره جفا
وکرله
گرانې! زما دې شي میرات
لاسونه

په وینورنگ یې د یار مخ ته
ورمه
ډالۍ کوم ورته سوغات
لاسونه

هغه سړی د ژوند له کاره
اوځي
چې یې عادت شي په خېرات
لاسونه

لیکواله
دولت نه لرم
شکر لرمه کرامات
لاسونه

_____

۲۰۱۳/۰۸/۰۸

راشه په تارونو گوتې پوري
کړه

جوړې اې مطربه نغمې نوري
کړه

وخت دی بدل شوی هم بدل
شه ته

مخ اوس د روښان جهان په لوري
کړه

و نڅووه مست شهباز په زیر
او بم

هیلې مې په خور زړه کې سمسوري
کړه

ورغوه سر کړه چندی
رباب

لر رانه غمونه دلې دوري
کړه

تـرنـگـه سره سم چپ په نڅا
 شي ټول
 داسي د لــــیکوال د غزل
 توري کړه

خـوانه د ا څه کړي ؟
 دا د تيارو لاره
 ده
 دا دي تيارو له
 بيايي
 دا دي ژوندون وړانوي
 دا دي خوبو له
 بيايي
 *****
 خـوانه د ا څه
 کړي
 نشه څله
 کوي
 *****
 ولي تنکی سيني
 ته

تراخه لوگي

کوزوي

ولي حساس وجود

ته

دا بي حسي

کوزوي

○

ولي روبنان

سهار

په تورو شپو

بدلوي

ولي خوره

زندگي

په ترخېدو

بدلوي

.....

هر وخت نشه نشه يي

چي جگېدلی نه

شي

هر وخت له خانه ورک يي

په لاره تللی نه

شي

.....

هغه درنه خواني

دي

خومره بي توله

شوله

هغه بنايسته خپره دې
خومره بي خوله شوله

هغه خوري

خبرې

دې شوي ترخي خبرې
بي له مقصده

کوي

کزي وزي

خبرې

.....
ولي ژوندي شعور

ته

مرگ په لاس خپل راولي
ولي تيارو له

درومي

خان له اجل

راولي

.....
کله دي سترگي سرې وي
کله غصه غصه

بي

کله له خانه

ورک بي

دا چې نشه

نشه يې

د کشرانو

مینه

د مشرانو

قدر

هیڅ درک نه درکوي
نه د خپلوانو قدر

نه بڼه ملګري لري

نه په ورورۍ پوهېږي

نه دې څه لار معلومه

نه په سیالی پوهېږي

بنګلي ځواني دې څار شم

ځوانه لږ ماته غوږ شه

دا تماشي څه

کوي

ګرانه لږ ماته غوږ شه

بس ګڼه نور بس ګڼه ځوانه

زندګي مه

ورانوه

په دې نشو	تماشو
دې خواني مه	ورانوه
.....	
خوانه له تا نه	خلک
ډېر امېډونه	لري
دوی د روښان سباوون	
ډېر ارمانونه	لري
.....	
نور بې حسۍ نه تېر شه	پېژنه
دا خپل ځان و	
پټ د دوستۍ جامه کي	پېژنه
دښمنان و	
○	
دا ستا گل رنگه خواني	
د دوی اغزي لاسونه	
دا ستا معصومه وجود	
د دوی قوي لاسونه	
نور يې ملگری نه	شي

نور يې ياري مه

کوه

نور يې محفل نه ووځه
 نور يې دوستي مه کوه
 دوی دې احساس قتلوي
 په ژوندون مر دې غواړي
 د ژوند په هر مېدان کې
 اې ځوانه پر دې غواړي
 پرېږده دا ټول ملگري
 چې ستا عزت نه غواړي
 چې تا تيارو له

بيايي

ستا لياقت نه غواړي
 نو ځکه وايي ليکوال چې!
 راشه د قام

بچيه

د قام په لاره سم

شه

د هر طوفان و مخ

ته

مضبوط ولاړ محکم شه
 چې ستا ژوندون وړانوي
 هغه لاسونه مات کړه

چي تا تيارو له

بيايي

هغه جامونه مات كړه:

۲۰۰۱

امن به راشي مدام جنگ به
نه وي

واک په هېواد کې د اورنگ به نه
وي

هر څه به کېږي د جرگو له
لارې

نور دا د سپينو تورو شرنګ به نه
وي

چا ويل تل به وي سرې ساندي د
غم؟

شرنگ د بنگړو بوی د لونګ به نه
وي

زما جانان به وي زما په خوا
کې

_____ (131) _____

روان د تور غماز تر څنگ به نه
وي

دا انسانان به ترېنه نه
وېرېري
بلا به وي خو په بد رنگ به نه
وي

وي به صفا له نفرتونو
څخه
د لیکوال زړه نیولی زنگ به
نه وي

هیڅوک خبر نه شولوپه حال
زما
تېر شوپه غمونو کې تېر کال
زما

ورانې خونې چوپه چپایي ده
اوس

_____ (132) _____

چېرته لارو هغه کليوال
زما

پرې به نردم هغه په
کراره نور
چا چې وي وران کړی استقلال
زما

هم تمهاري موت په، د شپې يو
چا
ؤ نوشته کړي په دېوال
زما

اوبنکي د ليکوال په بل
خه نه دري
يوسئ ورته دا د لاس دسمال
زما

۲۰۱۲/۰۱/۰۱

شي چې په سخت ساعت کې شل
لاسونه
خه کوم دغه رنگه مل
لاسونه
لمحه لمحہ مې ځنګدن
تېرېري
راغځولوي دي اجل
لاسونه
خپل انتقام به هم له تانه
اخلم
که مې روغ پاتې شول دا ځل
لاسونه
په پردي جنګ او په پردي غوبل
کې
عالمه مات شول دکابل
لاسونه
ژر به دې خاورې شي گل رنگه
ځواني

_____ (134) _____

چې دې خزان ته ور کول
لاسونه

ليکواله شه گيله له
نورو کوې
نن دبنمنان دي درته خپل
لاسونه

22/12/1996

په کې نفاق راشي د ورونو تر منځ کرکه
راشي
د کور خبره چې د کلي تر ملکه
راشي

مور چې هرڅه کوو خو دی به په کې کار ونه
لري
داسي سړی خو دې محفل لره بې شکه
راشي

لکه ناکامه مټين اوس هم په دې
تمه یمه

وايم چې نن به ملاقات لره نازکه
راشي

زماو ستا تر منځ دې دومره بېلتون هم نه
راخي
لکه د لمر اود سپوږمۍ تر منځ چې ځمکه
راشي

کله چې زه له خوبه وټوخم يا
ورغېرم
ناروغه مور مې په رنځور وجود چابکه
راشي

ليکواله ! کار کوه د ژوند ، خو له
يارانو سره
خانده مجلس کوه بيا دغه وخت ولکه
راشي*

*والله که

06/08/2014

زمور په ژوندزمور ميراث بل ته سپاري اخته
دي
دغه سړي د چا په خوله په دې خواري اخته
دي

د ژوند له لارې مې نن اړوي د مرگ په
لوري
په بې دردی مو حسرتونه قتلوي اخته
دي

دورانه ته يې، که قسمت دی، که مونيت داسې
دی
يوخوک خو شته چي موهر کله خوروي اخته
دي

زمونږ ارمان، زمونږه مينه او مونږ واړه
وژني
زمونږ جانان زمونږ له غېږي بېلوي اخته
دي

_____ (137) _____

ليکواله ! مړه اورونه بېرته بلول غواړي
دوی
د جنگ سکروټو ته چي بيا پوکي وهي اخته
دي

18/01/2000

رقيب ظالم دې په کراره دلته چيرې
پرېږدي
سم دې روان د ژوند په لاره دلته چيرې
پرېږدي

ستا پر صفا لمن داغونه لگول غواړي
دوی
بې له تهمته دې فنکاره دلته چيرې
پرېږدي

مينه دې ورانه غواړي ځکه ماتول غواړي
اوس

روغه دا ستا د زره هينداره دلته چيرې
پرېردي

د تورو شپو ملگري خلک رڼاگانې
وژني
ډېوې روښانه تر سهاره دلته چيرې
پرېردي

دوې ورځې ژوند دی اې ليکواله ځکه پام کوه
ډېر
مرگ دې ژوندی د تل د پاره دلته چيرې
پرېردي

09/02/1999

دځان ارزښت ځان ته مالوم کړه ټول جهان
وگوره
په کې لار ولټوه گټه او تاوان
وگوره

که ته گلاب یې خو د خاورې دعوه مور
هم لرو
بغېر له مور نه خو ته څه نه یې لږ ځان
وگوره

خالق تخلیق د دې نړۍ خومره بنایسته کړی
دی
بنکلی نظام د کائنات د پاک سبحان
وگوره

چې نافرمانه د خپل رب شو، هم له هغه
وخته
له آدم ذات سره په جنگ لعین شیطان
وگوره

لیکواله غرڅه دی آسمان هم ور ته
لار ور کوي
گراماتونه په نړۍ کې دانسان
وگوره

04/03/1997

توره بلا ده د رنآ په نامه ژوند
تېروي

زمور په بنار کې د بنکلا په نامه ژوند
تېروي

خپله نه ننگ لري نه مينه نه پښتو دغه
ځوان

هسي لگيا دی د بابا په نامه ژوند
تېروي

که يوڅوک لاس در باندې تم کړي نو يې مه
غورځوه

غريب مجبوره دی چې ستا په نامه ژوند
تېروي

دلته خوهرچادی خپل ځان ته خپل خپل پير
ټاکلی

دلته خوهر څوک د يو چا په نامه ژوند
تېروي

يوخوک هم داسې شته لیکواله په وجود کې
زما
په زړه کې اوسې او د ساه په نامه ژوند
تېروي

18/07/2005

بنکاري راغلی نن اجل دی
زما
روح په کې شته خو وجود شل
دی زما

مرسته د خپلو خلکو څنگه
وکړم؟
اختیار په کلي کې د بل دی
زما

دا ستاد سپینې خولې غل زه یم
ګرانې!

_____ (142) _____

تا چې ساتلی دی دا پل دی
زما

که خدای کول په رسېدلو
یمه

ډېر نیژدې شوی اوس منزل دی
زما

په کې موندلی شې بنکلا د
ژوندون

لیکواله ! دا رنگه غزل دی
زما

.....

13/11/2009

(افغان ماشوم)

دا ستا ماشوم نازک نازک لاسونه

د سوځولو ، سوځېدلو نه

وو و

دا ستا روښانه او معصومه تندي

د بنکلېدو و و ، ماتېدلو نه

وو و

.....

ستا په ماشومه او نازکه

سینه

کې نن حالاتو پرهرونه جوړ

کرل

ستا مشرانو لباسي

خپلوانو

تا ته بلا غوندي مخونه جوړ کرل

تا کله مینه هم لیدلي

نه ده

ستا په زرگي کې نفرتونه

اوسي

تا د ادې غیره لیدلي

نه ده

ستا په زرگي کې ارمانونه

اوسي

تا د بابا خوري خوري

خبري

په خپل ژوندون کې اورېدلي نه دي

تا ته په مینه او د زړه له

کومي

هیچا په ورین تندي خندلي نه دي

تا محبت تا به گلونه

غوښتل

دوی به په لاس کې بل اورونه درکرل

چې ستا د ژوندلیک او لوست ورځې وې
دوی به بمونه ، توپکونه

درکړل

.....
چې ستا د لوبو د کولو وخت وو
دوی به مورچل دوی به سنگرته بوتلي
چې ستا د ټال د زنگېدلو وخت وو
دوی به د جنگ و جوړ محشر ته بوتلي

تا هم په دې خپلو ورو لاسونو
بې گناه څومره انسانان وو یشتل
په څومره کرکه دې کتل ورته

تا

د بل د پاره دې خپلوان وو یشتل
لا دې د خپلو ارمانونو

قاتل

تر اوسه پورې پېژندلی نه

دی

دا ستا رقیب ستا لباسي ملگری
تا لا په خپل ټول کې تللی نه

دی

.....
نن دې پښې ماتې هم لاسونه مات دي
په شل وجود خو جنگېدلی نه شي
د بې وسی غشي دې زړه کې ښخ دي

په هيڅ هنر يي را يستلی نه

شي

گرانه په دې جنگونو څه جوړه شوه؟
بي گناه هسي ډېر سرونه

لاړل

ډېرې بنايسته ځوانۍ شوي توري خاوري
په کي مضبوط مضبوط لاسونه لاړل

*****

راځئ چي هغه دبنمن و پېژنو
چي ماتول غواړي زمور لاسونه
راځئ چي هغه مروندونه مات کړو
چي وړانول غواړي زمور کورونه

12/02/1996

قسمته زه دې په لار سم نه
کړمه
د وخت و مخ ته دې محکم نه
کړمه

_____ (146) _____

دار ته به و خپژم په پاڪه
مینه
خو و رقيب ته به سر خم نه
كرمه
د تورو زلفو مار دې و
خورمه
د سپينې خولې په باد دې دم نه
كرمه
سوچ ورتنه وړی يم په كومه
لار شم
وايم چې چې دا خپل قدم نه
كرمه
چې نرېدمه بې اختيار په
مخكه
په خپله غېره کې دې تم نه
كرمه
خپل سر به وړ كړمه په عشق کې
خوزه
دا ستاله مينې به قسم نه
كرمه

ليکواله لاس کې يې وسله
راکړله
پوه يې په گټه د قلم نه
کړمه

02/04/1996

د زړه له تله نه ده ، دا د مجبوری
خدا ده
خه وکړي وخت پرې تېروي د ناچارۍ
خدا ده
لا مې هغه رنگه په خيال کې
مقرره راځي
لا مې هغه رنگه په خيال کې دنجلۍ
خدا ده
زما په کلي کې محشر دی وجودونه
سوځي
ستا لا هغه د تکبر او مغروری
خدا ده

هغه چې اوبنکې پاکوي له مجبوري
گډېږي
ظالمه ستا ورته په شونډو د ځوانۍ
خندا ده

ما بې د غمه په خپل کور کې بل څه ونه
لیدل
خوپه گاونډ کې مي هر وخت نرۍ نرۍ
خندا ده

ليکواله ياره کليوال يې چې غلط
دي نه کړي
د ښار د خلکو دروغژنه بازاری خندا
ده

15 / 05 / 2002

بيا مې يو نوې منصوبه کړله اغاز په زړه
کې
دا ځل به غشي ښخومه د غماز په
زړه کې

چې د وحشي مارغانوسترگې په منگول کې
راوري
وداسې ښکارته مې ساتلی دی یو باز په زړه
کې

چې مې هر وخت روح او وجدان تازه تازه وي
دواړه
خاونده ته مې کړې د عشق زړی ښپراز په
زړه کې

که په کې مېشت شې، اندازه به در ته
ولگيري
چې خومره مینه لرم، خومره لرم ناز په
زړه کې

لیکواله ښکاري هغه څوک هم درنه
لار بېلوي
د چا له وجې چې دې روح کوي پرواز په زړه
کې

03/09/2011

ولس اوس هر شه ته تياردي چې نور زور
وانخلي
دې سرو بخرو ته پوكي مه وهه اور
وانخلي
هغه به شه رنگه په عشق كې تر منزله
رسي
چې د خپل يارپه سردتول كي پېغور
وانخلي
د رغېدلونه وي هغه به ناسور شي
ضرور
كه دې د زړه زخم په وخت باندي تكور
وانخلي
په هغو خلكو افرين وايم چې وس
هم لري
بيا هم بخښنه وكړي دوى د مړي پور
وانخلي

دغه فطرت دی خامخا سړي ته زړه ور لږ
شي
دمصیبت په وخت که بار درسه ورور
وانخلي

لیکو اله! داسي گډوډي ده چې هر څه یې
وران کړل
ډېروارخطایمه څوک ستادسترگو تور
وانخلي

09/12/2009

یو ځل خومې ځای کړه په سینه
کي زړه
پروت دی ستاد زړه په دروازه
کي زړه

ورک مې د خپل ځان په تماشه کې
کړي
بیا راڅخه یوسي په دوکه
کې زړه

خلک ور له سور یا سپین گلاب
ورکړي
ما و یار ته ور کړ، په تحفه
کې زړه

لار شه محبت در سره نه
کوم
واچومه ولې په لانجه
کې زړه

څنگه یې دا ستاله مینې صبر
کړم
نه لرم لیکواله! په ولکه کې
زړه

۲۰۱۳/۱۱/۰۵

چې له کورونو څخه تورې سترې ونه
باسئ

_____ (153) _____

لا يو جنگ پاتې دى اغوستي زغرې ونه
باسئ

چې مشرانو ويل يو شئ او ځان
ويېژنئ
اوس له غورونو نه هغه خبرې ونه
باسئ

چي د وحشي مارغانو راج وي د بامونوپر
سر
تر هغه وخته له كلا كوترې ونه
باسئ

يو وخت به روغ شي، له خپل سيل سره به سم
والوزي
زما د خيال د ټپي باز وزرې ونه
باسئ

پرېردئ چې دوى هم د اورونو تماشي
وگوري
د دوى له كلي نه د اوربخرې
ونه باسئ

۲۰۱۲/۱۰/۱۵

اوس خود جنگ د پاسه جنگ دی
خدایه

وطن په وینو باندې رنگ دی
خدایه

هغه د کلي مخور
وگړی

نن خپرات خوره دی ملنگ دی
خدایه

دسمال په لاس کې اتنونه
به ؤ

اوس د هر ځوان ټوپک په څنگ دی
خدایه

سهار ماښام ماتم ماتم وي
دلته

ژوندون د هر وگړي تنگ دی
خدايه

ورته حيران يمه په کومه لار
شم
يو خوا ته پړانگ بل خوا گړنگ دی
خدايه

ته يې صفا کړې د رحمت
په اوبو
د ليکوال زړه نيولې زنگ دی
خدايه

شـراب دـي لـري

کړه

لري کړه ساقي شراب دي لري کړه
زه د شرابونو مستي نه

غواړم

مه راکوه ماته د شرابو جام

زه واړه غمونه په سر وړلی

شم

زه دا تکلیفونه پرسر ورلی شم
زه خو د نشو محتاجه نه یمه
زه د شرابو محتاجه نه یمه
ستا د دې جامو محتاجه نه یمه

لري کړه ساقي شراب دي لري کړه

زغم لرم ، يقين لرم ، جذبہ لرم

نه غواړم له تانه مرسته نه غواړم
دلته له هيچانه مرسته نه غواړم

زه داستا نيکي او احسان نه غواړم
زه دا خمارونه مستي نه غواړم
زه داسي گنده بي خودي نه غواړم
لري کړه ساقي شراب دي لري کړه

مه غلطه وه دغه تنکي خوانان

پربرده چې ژوند تېر کړي د زلمو په
شان

و خلپري دوی د خراغو په
شان

و خندوي دا خفه خفه خلک
وېش کړي له مودو وېده وېده خلک

خان لره چې خپل کړي بېگانه خلک
 لري کړه ساقی شراب دي لري کړه
 مه یې سروه دغه توده

جذبه

خوانه ده په جوش کې ده ، دده جذبې
 پرېږده چې غوټی یې گل ته ورسې
 ورسې و خپل درشل ته ورسې
 پرېږده چې و خپل منزل ته ورسې
 لري کړه ساقی شراب دي لري کړه

سم په نېکه لاره شي سړی شي دی

پرېږده چې د مور او پلار خدمت
 وکړي دی د هر ساه دار خدمت

وکړي

وکړي

تېر کړي د انسان په طریقه ژوندون
 وښيي هر چاته ښایسته ژوندون
 لري کړي له غمه دا خفه ژوندون
 لري کړه ساقی شراب دي لري کړه

زه د شرابونو مستي نه غواړم

پرسیده لاره مو لویه خدایه
سم کړې
د نړۍ د طوفان مخ ته مو محکم
کړې

د ځوانۍ گلان مې مړه نه شي
ځوانۍ کې
د خزان وحشي بادونه را نه تم
کړې

خوشحالی او نېکمرغۍ کړې را په
برخه
هم مو لرې د زرګي نه هر یو
غم کړې

_____ (159) _____

هر منزل راته آسانه د
منزل كړې
برابر مو د پوهانو پر قدم
كړې

د ليكوال د شعور ژبه دې ژوندۍ
وي
هر يو ټكي يې ويانده د
قلم كړې

بيا يې پر سينه باندې پراته پردي لاسونه
دي
څنگه يې ترې پورته كړمه ډېر قوي لاسونه
دي
بېل خاصيتونه مې په هر وجود كي
وليدل
گل غوندې وجود سره اغزي اغزي لاسونه
دي
خو دې ازمويلي نه وي لاس د مينې وړ نه
كړې

دلته ډېرغلط دي خو بس لږ صحي
لاسونه دي
بيا به رڼا جوړه شي دا توره شپه به
وشرې
پورته و دعاته نن دهر بچي
لاسونه دي
ښه راته مالوم دي گرانه ډېرښه
سره پېژنو
ستا په بربادۍ پسې د کوم سړي لاسونه
دي
مرسته دې جانانه څنگه وکړم په زخمي
وجود
پورې په زخمي وجود مي دوه زخمي
لاسونه دي
زه ليکوال دا خپل هنر يو لويه سرمايه
گنم
شه که مې په تن پورې خالي خالي
لاسونه دي

18/05/1997

چې دردونه سره يو شي او غمونه سره مل
شي

هر يورغ چې فريادي شي هلته جوړ ترينه غزل
شي

له يارى او دوستۍ ووځي نه دنگ شي نه دنگ
شي

بې عزته وي په ژوند کې څوک چې خپله د
کورغل شي

بڼه کوه بڼه به دې مله وي او د بدو پاى
خراب وي
هغه څه به درسپري چې دې څه رنگه
عمل شي

هلته دوى ته به ورياد شي چې غربت او نېستي
څه ده؟

چې يې وران شي محفلونه خاورې خاورې يې محل
شي

بيا به غوارې دا وختونه بيا به دا وختونه
نه وي

چي دوران د ځوانۍ تېرشي تور وېښته په سپين بدل
شي

د ليکوال بد بختي گوره چې و چا لره
زړه ورکړي
هغه څوک د بل په خوله شي هغه څوک اخر
د بل شي

زړه مي د امېد و قيادت ته ماته
ورکړله
عقل مي د ژوند و عدالت ته ماته
ورکړله

و مې ورول بې انتها غشي د ده
په زړه
ځکه مي د ده و هر قوت ته
ماته ورکړله

_____ (163) _____

دا د ده وکیل ورته د گټې زېری ور
نه کړ
ما د ده وکیل او وکالت ته ماته
ورکړله

ما مدام د هر سړي په زړه کې
ځایولو ځان
دغه زما میني هر نفرت ته ماته
ورکړله

مابه درته تل ویل لیکواله چي همت
غواړي
گوره ستا غربت د ده دولت ته ماته
ورکړله

ما د زندگی د وجود هر اندام لیدلی
دی
ما د سپین سهار په غېر کې تور ما بنام لیدلی
دی

زه د دې ملگرو له هر چل سره
اشنا یمه
ما د ملگرتیا د هر آغاز انجام
لیدی دی

ما تر نقابونو لاندې تور مخونه
ولیدل
ما د دوی په یورنگ کې بل رنگ مدام لیدلی
دی

ما چې به یې هر کله وه تاته
صفتونه کړل
مورې نن مې هغه څوک په سر د بام
لیدلی دی

ما د ډبرو زړونه و خپل زړه ته را نزدې
کړلو
ما په ډبرو زړونو کې یو عکس خام لیدلی
دی

ما د دوی په شونډو لباسي تبسم
ولیده

ما ليکوال د دې مسکا و شات ته دام
ليدلی دی

ستالا په زړه کې نفرتونه او جفا
پرته ده
که وفا څه هم په نړۍ کې شاوخوا
پرته ده

ملگرې راشه چې د کور او ملت خیال
وساتو
څه د ستم توره بلا په ما و تا
پرته ده

مور خود داسې بادارانوسلامي نه
کوو
چې یې تیاره زمور د کلي په رڼا
پرته ده

ستا د هر بد عمل سزا به در له در کړو یو
وخت

_____ (166) _____

لا خو مږه نه يو په وجود کې مو څه سا
پرته ده

تر خپله کوره پورې هم په ويره ويره
ورځو
دلته په هره يوه لاره کې بلا
پرته ده

ليکواله څله مو د ژوند په لاره نه پرېږدي
دوی؟
زموږ د پاره ولې مرگ غوندې سزا پرته
ده

21/10/1996

دا کتاب د گران
ملگري

باز محمد خودپزئي

په مالي لگښت
چاپ شو،

توري به

د زړه لسه تلوه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**